

Chương Hai Mười Ba PHẪNG LẦN MẠNH MỎI

áng hôm sau, khi Hàn Thiếu Sơn rửa mặt vừa xong thì nghe bên ngoài có tiếng động và tiếng người gõ cửa.

Hàn Thiếu Sơn hỏi:

– Ai đấy?

Bên ngoài có tiếng đáp:

– Hàn công tử đã dậy rồi à?

Vừa hỏi hấn vừa mở cửa.

Nghiêm Tú Hiệp vòng tay:

– Kính chào Hàn công tử.

Hàn Thiếu Sơn vòng tay đáp lễ:

– À, Nghiêm huynh, xin mời, xin mời Nghiêm huynh vào trong đàm đạo.

Nghiêm Tú Hiệp bước vào nhưng không ngồi, hấn nói nhanh:

– Thúc phụ tôi rất mến công tử, nhưng hôm qua vì bận việc không được hầu tiếp thỏa tình. Hôm nay người có một tiệc mọn muốn thỉnh công tử đến cho vui và vì sợ công tử có công việc nên cho tạ hạ đến đây thỉnh sớm.

Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:

– Không dám, lão bá có lòng chiếu cố huynh đệ cung kính bất như tòng mạng vậy.

Hai người khoác tay xuống lầu thẳm ra hậu viện, Nghiêm Tú Hiệp đưa Hàn Thiếu Sơn vào luôn đại sảnh.

Ngay lúc đó Nghiêm Hữu Tam dẫn Tần Tố Trân từ trong cũng vừa bước ra, ông ta bước nhanh tới cười ha hả:

– Hàn công tử ngủ ngon đấy chứ?

Hàn Thiếu Sơn vòng tay:

– Kính chào lão trượng.

Và quay về phía Tần Tố Trân hấn khẽ cúi đầu.

Nghiêm Hữu Tam giới thiệu:

– Hiền diệt nữ, đây là công tử Hàn Thiếu Sơn, người mà bá bá coi như bạn vong niên đấy.

Rồi quay qua Hàn Thiếu Sơn ông ta nói luôn:

– Đây là Tần Tố Trân, ái nữ của tộ bảo chủ.

Hàn Thiếu Sơn lại vòng tay một lần nữa:

– Như vậy đây là Tần cô nương, tại hạ xin thất lễ.

Tần Tố Trân cũng vòng tay:

– Không dám, kính chào Hàn công tử.

Nghiêm Hữu Tam dang tay thỉnh khách:

– Xin mời Hàn công tử an tọa.

Sau khi phân ngôi chủ khách, Hàn Thiếu Sơn khẽ liếc Tần Tố Trân và khẽ hỏi Nghiêm Hữu Tam:

– Tần cô nương đây là...

Nghiêm Hữu Tam rước lời:

– Bảo chủ của lão phu chỉ có người con gái độc nhất đây thôi và đêm rồi vừa mới thoát hiểm về đây.

Hàn Thiếu Sơn cười:

– Lão trượng là bậc võ lâm anh hùng, bọn cường đạo to gan lớn mật dám đụng tới oai hùm quả là bọn không thức thời cơ, vãn sinh thừa biết một khi lão trượng theo dõi là dễ dàng đưa Tần cô nương an nhiên trở về lập tức.

Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:

– Sự thực thì lão phu cũng không đủ tài làm chuyện ấy, chính nhờ có một vị cao nhân hỗ trợ nên hiền diệt nữ của lão phu mới được sớm trở về bình yên như thế. Và chính nhờ vị cao nhân ấy nên đêm rồi mới đuổi được địch nhân.

Hàn Thiếu Sơn trở mắt:

– Đêm rồi? Như vậy đêm hôm ở đây đã có phát sinh biến cố thế mà vãn sinh cứ ngủ vùi nào có hay biết chi đâu!

Nghiêm Hữu Tam cười thâm: Hừ, để thử xem ông bạn trẻ này đóng kịch được đến bao giờ...

Ngoài mặt ông ta vẫn giữ vẻ tự nhiên:

– Sự việc thật ra thì không phải phát sinh tại tửu điểm nay, chính hôm qua Hàn lão đệ cũng đã thấy hôm qua họ đưa thư đến mời lão phu đến Đại Mao Sơn đấy chứ?

Hàn Thiếu Sơn gật gù:

– Tiếc quá, tiếc vì vãn sinh không am tường chuyện giang hồ nên không được biết gì cả.

Nghiêm Hữu Tam bèn thuật lại tất cả những chuyện đã xảy ra và chú ý dò xét diễn biến trên gương mặt họ Hàn.

Thế nhưng ông ta đã hoài công vô ích, vì ngoài chuyện tỏ sự kinh ngạc khi nghe thấy vấn đề ly kỳ về việc diễn biến, Hàn Thiếu Sơn không lộ một nét chi khác lạ.

Nghiêm Hữu Tam băn khoăn thầm nghĩ: Hay là mình đã đoán sai chăng?

Hàn Thiếu Sơn nhìn Nghiêm Hữu Tam lộ vẻ trầm ngâm:

– Hai vị hiệp sĩ mà lão trượng vừa kể, tuy có nhiều thần bí nhưng ít ra lão trượng cũng nhìn ra lộ số của họ chứ?

Thiếu chút nữa Nghiêm Hữu Tam đã kêu lên mừng rỡ, hai tiếng “Lộ số” gần như là danh từ chuyên nghiệp của những kẻ am tường võ học. Nó thường dùng để chỉ về môn phái của đối phương. Hàn Thiếu Sơn đã mệnh danh là một thư sinh, làm sao hẳn lại có thể nói được hai tiếng ấy bằng một cách trôi chảy như thế chứ?

Nhưng kịp thời làm ra vẻ thản nhiên, Nghiêm Hữu Tam khẽ lắc đầu:

– Lão phu có chú ý nhưng không làm sao nhận ra lộ số của hai vị hiệp sĩ ấy, chỉ có điều có nghe vị hiệp sĩ bao mặt gọi vị kia là Quản huynh. Trong giang hồ họ Quản cũng không nhiều lắm, chỉ cần phăng từ đó là có thể ra manh mối.

Cho đến bây giờ, Hàn Thiếu Sơn mới hơi đổi sắc, nhưng cũng chỉ thoáng qua hẳn trở lại bình thường.

Nghiêm Hữu Tam nói tiếp:

– Cứ theo xá điệt của lão phu nói lại thì vào khoảng canh tư đêm rồi nó phát hiện một dạ hành nhân thoáng qua trên nóc phòng lão đệ rồi mất hút. Lúc bấy giờ thì lão phu hãy còn chưa về nên xá điệt sợ có điều bất trắc nên đã có đến nơi quan sát...

Hàn Thiếu Sơn chớp nhanh đôi mắt:

– Lúc đó văn sinh đang ngủ mê... chẳng hay Nghiêm huynh có phát hiện được gì không nhỉ?

Nghiêm Hữu Tam rước nói:

– Người ấy thân pháp cao lắm, cho nên khi xá điệt của lão phu đến nơi thì không còn nhận ra gì nữa cả.

Hàn Thiếu Sơn xoa xoa tay:

– A... lại có chuyện xảy ra như thế?... Hay là lại bọn địch mà lão trượng vừa mới nói đó chăng?

Nghiêm Hữu Tam cười:

– Lúc lão phu về đến đây đã quá canh tư, người ấy đến trước sau mấy phút, theo lão phu thì có thể người ấy cũng ngụ trong khách điểm này.

Hàn Thiếu Sơn gật gật đầu:

– Khách điểm vốn là chỗ đón khách bốn phương, mọi người mọi giới đều có thể đến đây tá túc. Chuyện người ấy, nếu thuộc khách giang hồ đến trú ngụ nơi đây âu cũng là chuyện thường.

Nghiêm Hữu Tam cười khà khà và nhìn xuáy vào mặt Hàn Thiếu Sơn:

– Lão phu là người đã lưu lạc giang hồ từ thuở bé, nếu không làm thì lão đệ nhất định phải là người có nhiều ấn dấu nhiều cái... hay ho.

Hàn Thiếu Sơn cũng bật cười ha hả:

– Không biết cái nhìn của lão trượng mấy lần về trước sao chứ bận này thì nhất định đã nhìn lầm. Thật sự thì chuyện đọc sách và múa kiếm cũng là vấn đề thường có của một kẻ nho sinh. Nhưng với văn sinh thì sức trói gà không chặt thì làm gì có được hay ho ấn dấu như lão trượng đã nói?

Tần Tố Trân nhìn chăm chú Hàn Thiếu Sơn khá lâu và bây giờ thì nàng mới nở nụ cười thật đẹp?

Hàn công tử đã nói “Đọc sách và múa kiếm” vốn là chuyện thường tình, như thế chắc Hàn công tử cũng khá về kiếm pháp?

Hàn Thiếu Sơn lắc đầu:

– Đó là tôi chỉ thí dụ như thế, chứ cô nương xem người như tôi mà làm gì có chuyện xách nổi một thanh gươm?

Tần Tố Trân nói:

– Nhưng tôi thì không tin rằng bá phụ của tôi lại có thể nhìn lầm.

Hàn Thiếu Sơn cười:

– Sự thực là như thế. Cổ nhân thường nói: “Trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất”. Tôi nghĩ rằng nếu lão trượng đây có nhìn lầm một lần trong đời thì cũng là chuyện có thể như thường.

Tần Tố Trân quay lại nhìn Nghiêm Hữu Tam:

– Bá bá, như vậy là bá bá có thể nhìn lầm chứ?

Nàng nói chuyện với Nghiêm Hữu Tam, nhưng tay nàng vụt nhấc lên và từ trong ống tay áo rộng một tia sáng bắn ra lóe mắt...

Tia sáng bay thẳng vào mặt Hàn Thiếu Sơn.

Thật đúng là chuyện ngẫu nhiên, ngay lúc đó thì Hàn Thiếu Sơn đang vừa cúi xuống nhấp một hớp trà. Vệt sáng từ trong ống tay áo của Tần Tố Trân bay xẹt qua mang tai của hắn và Nghiêm Hữu Tam vụt gắt lên:

– Hiền điệt nữ...

Tiếng gắt của Nghiêm Hữu Tam làm cho Hàn Thiếu Sơn giật mình ngửng lên kinh ngạc:

– Lão anh hùng, có chuyện chi thế?

Tự nhiên, hắn kinh ngạc vì tiếng gắt bất bình thường của Nghiêm Hữu Tam, chứ bằng vào dáng cách của hắn thì hình như hắn không hay biết gì về chuyện Tần Tố Trân vừa tung ra vệt sáng bay phớt mang tai của hắn.

Nhưng có một chuyện mà Nghiêm Hữu Tam phải mỉm cười, mặc dù ông ta đang ngại về hành động ngang bướng của Tần Tố Trân, cái mỉm cười của ông ta là ba tiếng xưng hô của gã thư sinh đối diện.

Từ lúc đầu gặp gỡ, hắn chỉ gọi ông ta là “Lão trượng” nhưng không biết vô tình hay cố ý mà bây giờ hắn bỗng đổi thành ba tiếng “Lão anh hùng”.

Ba tiếng mà người bí mật xưng hô với Nghiêm Hữu Tam từ đầu đến cuối.

Tần Tố Trân vẫn cười:

– Bá bá đừng có lo, diệt nữ chỉ thử một chút thôi mà!

Hàn Thiếu Sơn vẫn ngơ ngơ ngác ngác:

– Lão trượng, chuyện chi thế?

Nghiêm Hữu Tam mỉm cười:

– Không có chi... cô cháu gái của lão phu muốn thử xem lão đệ có biết võ công hay không nhưng lão phu bảo nó đừng làm thế...

Hàn Thiếu Sơn lộ vẻ hoảng hốt:

– Chuyện đó thì... thì thật không nên, Tần cô nương là người võ học uyên thâm, trong khi tôi... không biết một tí gì cả, thử như thế nếu... lỡ là nguy hiểm vô cùng!

Nghiêm Hữu Tam cũng không nói rõ, ông ta chỉ gật đầu:

– Chính vì thế mà lão phu đã không cho hiền đệ nữ của lão phu thử đấy.

Tần Tố Trân chớp mắt và quay qua hỏi Nghiêm Tú Hiệp:

– Nghiêm đại ca này, có phải hồi hôm bá bá đã nói cái người bí mật ấy và Hàn công tử đây vóc dáng rất giống nhau lắm phải không?

Nàng vừa nói vừa nhấp nháy với Nghiêm Tú Hiệp.

Không biết ý nàng muốn nói gì, nên Nghiêm Tú Hiệp cứ đứng đực ra không biết nên trả lời sao cho phải.

Nhưng Hàn Thiếu Sơn thì đã cười cười rước nói:

– Đâu có chuyện như thế, tại hạ...

Không để cho Hàn Thiếu Sơn nói hết câu, Tần Tố Trân gặn lời:

– Nghiêm đại ca, mà có phải bá bá đã có nói thế không?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Thúc phụ có rằng người bí mật vóc người tầm thước, rất giống với khổ người Hàn công tử.

Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:

– Chuyện vóc dáng giống nhau cũng là chuyện thường có, vả lại nếu thật như thế thì cũng chẳng hề gì, vì vốn không phải là tại hạ.

Tần Tố Trân quay qua Nghiêm Hữu Tam:

– Bá bá, người bí mật ngoài chuyện có vóc người... hơi giống như thế, bá bá còn thấy thêm điểm nào khác nữa không?

Nghiêm Hữu Tam vuốt râu cười:

– Lão phu chỉ nhất thời cảm nhận như thế, nhưng nếu Hàn công tử bảo không phải thì chắc là... không phải.

Tần Tố Trân cũng cười nhưng mà nàng cứ leo neho:

– Diệt nữ còn có hai điểm bổ sung và cũng để chứng minh rằng người bí mật đó chính là... Hàn công tử.

Nghiêm Hữu Tam quay lại hỏi:

– Hiền diệt nữ bảo sao?

Tần Tố Trân lại neho neho mắt:

– Nhưng tôi nói rồi Hàn công tử không được chối đấy nhé?

Hàn Thiếu Sơn gật đầu:

– Cô nương cứ nói.

Tần Tố Trân nói:

– Hồi hôm này có phải bá bá va người bí mật ẩn thân trên một tàng cổ thụ đấy chứ? Đã là “Cổ thụ” thì nhất định lớn lắm phải không?

Nghiêm Hữu Tam gật đầu:

– Đúng như thế.

Tần Tố Trân mỉm cười:

– Đã là cây lớn nhất định vỏ cây có rất nhiều rêu và người bí mật cho dù võ công có cao cách mấy, nhưng đã ngồi trên đó quá lâu thì không làm sao tránh khỏi rêu dính ở... đế giày...

Vừa nói, nàng vừa cố liếc xuống chân của Hàn Thiếu Sơn, như quyết dẫn những con mắt khác nhìn theo.

Quả nhiên, khi mọi người, kể cả Hàn Thiếu Sơn nhìn xuống thì đế giày của hắn còn một bết rêu xanh ngắt!

Hàn Thiếu Sơn “À” một tiếng khá dài và hắn bật cười:

– Tần cô nương đúng là một nhà quan sát tài tình, chỉ tiếc gì dấu rêu này là hôm qua tại hạ đi trên đường vô ý đạp lên hòn đá đầy rêu không ngờ nó lại là... là tai họa!

Nghiêm Hữu Tam chợt thấy vấn đề, nhưng ông ta chỉ mỉm cười không nói...

Tố Trân nhếch vành môi y như hai cánh đào tươi:

– Khoan chối đã, hãy còn một điểm nữa mà tôi chưa nói hết...

Và cô ta quay qua hỏi Nghiêm Hữu Tam:

– Bá bá, hồi hôm, khi người bí mật đuổi theo gã Bạch Kỳ Lệnh Chủ vào tới bìa

rừng thì ám khí cả bốn bên bắn ra tua tủa có phải không? Và theo bá bá thì dù thoát thân một cách tài tình nhưng liệu người bí mật có thể một vết thủng nơi vạt áo không nào?

Tự nhiên, từ nãy giờ Nghiêm Hữu Tam cũng đã thấy nơi vạt áo của Hàn Thiếu Sơn có vài chỗ thủng tuy rất nhỏ nhưng đối với cặp mắt của nhân vật giang hồ, không ai không nhận ra đó là vết thủng của ám khí xẹt ngang.

Ông ta đã thấy khá sớm, nhưng ông ta không nói mà bây giờ sau câu hỏi của Tố Trân, ông ta cũng làm thinh...

Hàn Thiếu Sơn vẫn thản nhiên:

Tần cô nương quả có tài nhận xét, nhưng mau quá như thế nên Tần cô nương đã sơ ý một điều...

Tố Trân chớp mắt:

– Xin công tử cho biết tôi đã sơ ý điều chi?

Hàn Thiếu Sơn cười nói:

– Vừa rồi tại hạ nghe Nghiêm lão trượng có nói rằng khi người bí mật giả dạng lão trượng đến hội ước thì có lẽ người ấy phải mặc áo choàng màu lam mới đúng chứ?

Tố Trân nói ngay:

– Hàn công tử nói đúng lắm và điều đó cũng chứng tỏ rằng Hàn công tử cũng có những nhận xét... khá nhanh. Nhưng thật ra thì chắc Hàn công tử cũng thấy rằng vấn đề cải trang trong lúc cấp bách như thế không giống trường hợp cải trang như ở nhà. Người ta đâu có thì giờ mà thay đổi áo cho nhanh như thế? Người ta chỉ cần choàng thêm một cái áo, trông vào một chiếc mặt nạ đã chuẩn bị sẵn là đã quá đủ rồi.

Hàn Thiếu Sơn cười gượng gạo:

– Thật Tần cô nương nói như thế thì... thì tôi không biết phải nói sao!

Tố Trân cười thật ngọt:

– Hàn công tử không biết nói sao là tại vì tôi nói quá... đúng rồi!

Hàn Thiếu Sơn nói:

– Nếu quả tôi là... người bí mật thì trước mặt Nghiêm lão trượng bây giờ cũng không có gì phải dấu.

Tố Trân bĩu môi:

– Như vậy là Hàn công tử đã thừa nhận đấy nhé!

Hàn Thiếu Sơn xoa xoa cằm và gượng mỉm cười:

– Rất tiếc văn sinh không phải là người bí mật cho nên công của người khác tôi làm sao dám nhận?

Ngay lúc đó hình như Nghiêm Hữu Tam vụt sững sốt về một chuyện gì, ông ta cứ nhìn chăm chăm vào Hàn Thiếu Sơn nhưng không nói.

Riêng Tần Tố Trân thấy Hàn Thiếu Sơn đã để sơ suất lời lẽ, nàng vừa định tấn công thêm thì Nghiêm Hữu Tam đã khoát tay:

– hiền diệt nữ, Hàn lão đệ nói đúng lắm, nếu Hàn lão đệ quả là người bí mật thì cần gì phải dấu diếm với với chúng ta làm chi? Chỉ nội điểm đó cũng đủ thấy Hàn lão đệ đã nói thật lắm rồi.

Tự nhiên, ai cũng thấy lời lẽ của Nghiêm Hữu Tam đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng chuyện thay đổi ấy cốt để làm gì thì không một ai đoán được.

Tần Tố Trân có vẻ ngạc nhiên:

– Nghiêm bá bá tin rằng Hàn công tử nói thật đấy à?

Nghiêm Hữu Tam cười:

– Con người của Hàn lão đệ đủ để bảo đảm rằng không khi nào nói dối.

Vì không đợi Tần Tố Trân nói thêm gì nữa, Nghiêm Hữu Tam quay lại bảo Nghiêm Tú Hiệp:

– Cháu hãy đến dặn dò bọn tiểu nhị bảo chúng dọn một tiệc rượu để ta và Hàn lão đệ uống vài chén cho vui.

Hàn Thiếu Sơn vội vòng tay:

– Xin lão trượng cho phép vãn sinh được làm chủ buổi tiệc này.

Nghiêm Hữu Tam khoát tay:

– Hàn lão đệ không nên khách sáo như thế, chúng ta vốn là chỗ thân tình, và bây giờ cho thiết tiệc trên lầu thì không được vui lắm vì khách đông quá. Vậy cứ để cho chúng dọn thẳng sang đây để chúng ta vầy chén cho ấm cúng hơn.

Và ông ta vẫy tay cho Nghiêm Tú Hiệp:

– Cháu hãy làm theo ý ta, bảo bọn tiểu nhị dọn tiệc ngay nơi đây đi.

Nghiêm Tú Hiệp vâng dạ lui ra.

Nghiêm Hữu Tam và Hàn Thiếu Sơn lại nói chuyện thêm một lúc nữa thì bọn tiểu nhị đã trải khăn dọn rượu.

Nghiêm Hữu Tam nâng chén mỉm cười:

– Hàn lão đệ nâng chén lên đi, lão phu xin kính Hàn lão đệ một chén trước tiên.

Hàn Thiếu Sơn lật đật đứng lên:

– Không dám, lão trượng vốn là bậc võ lâm tiền bối ảnh hưởng, vãn sinh đáng lý phải dâng một chén trước.

Hai người cùng cạn chén đầu.

Tần Tố Trân đứng lên tiếp lấy bình rượu từ trong tay Nghiêm Tú Hiệp châm trước vào chén của Hàn Thiếu Sơn.

Hàn Thiếu Sơn lại vòng tay:

– Tần cô nương... như thế tại hạ làm sao dám nhận.

Tần Tố Trân nở nụ cười thật đẹp:

– Tôi xin kính Hàn công tử một chén, chẳng lẽ Hàn công tử lại từ chối hay sao?

Nói dứt lời, nàng đã nâng chén lên ngang mắt.

Hàn Thiếu Sơn lật đặt đứng lên:

– Tần cô nương là bậc kỳ hoa trong chốn võ lâm, đáng lý tại hạ phải được xin kính trước.

Cả hai lại cùng cạn chén thứ hai.

Ánh mắt của Tần Tố Trân ngời ngời, nàng rót vào chén cho Nghiêm Hữu Tam và nói:

– Bây giờ cháu xin kính Nghiêm bá bá.

Nghiêm Hữu Tam vuốt râu cười:

– Tần nữ hiền diệt hình như đã bắt đầu khách sáo rồi đấy.

Tần Tố Trân chớp chớp mắt:

– Không dám khách sáo với Nghiêm bá bá đâu, đây chỉ là lòng thành kính chân thật của tiểu nữ đấy thôi.

Kế đó nàng lại rót rượu ra và ngỏ lời kính Nghiêm Tú Hiệp, buổi tiệc bắt đầu huyên náo, một phần cũng có nhờ hơi rượu, một phần là đã bắt đầu trao đổi nhau những lời thân mật.

Đang giữa lúc rượu đang hưng chí, Hàn Thiếu Sơn vụt đặt chén xuống tặc lưỡi:

– Thật đáng chết, may không chút nữa vãn sinh quên khuấy mất rồi!

Nghiêm Hữu Tam nhượng mắt:

– Chẳng hay Hàn lão đệ nghĩ đến chuyện chi thế?

Hàn Thiếu Sơn mỉm cười:

– Vãn sinh mạo muội muốn lão trượng cho biết một chuyện, chẳng hay có phải thường thường quý bảo truyền tin bằng chim bồ câu không?

Nghiêm Hữu Tam hơi sững sốt, nhưng rồi lại gạt đầu:

– Đúng, thật không dám dấu Hàn lão đệ, đó là phương tiện giản tiện và chắc chắn nhất mà tặc bảo thường dùng.

Hàn Thiếu Sơn vỗ tay cười:

– Như vậy thì quả là đúng lắm rồi.

Nghiêm Hữu Tam ngạc nhiên:

– Chẳng hay Hàn lão đệ đề cập chuyện đó là có ý chi?

Hàn Thiếu Sơn nói bằng một giọng chậm rãi:

– Văn sinh vốn quen thức sớm, cứ mỗi buổi sáng chưa hừng trời là phải tản bộ một lúc rồi mới về phòng điểm tâm, sớm mới nay văn sinh đang tản bộ trước cửa khách điểm chợt thấy một con bồ câu bay xốt ngang đầu đúng là thứ bồ câu mang thư, và cứ coi hướng từ hậu viện bay lên thì chắc đó là vật của quý bảo...

Nghiêm Hữu Tam nhượng mắt:

– Nhưng sáng sớm hôm nay, tộ bảo đâu có truyền tin?

Hàn Thiếu Sơn thản nhiên nói tiếp:

– Khi thấy con vật hình như không bay cao được ma lại là xà xuống đất, làm rơi ống thư, văn sinh nghĩ chắc là của quý bảo nên nhặt lấy mang theo...

Hắn móc trong tay áo ra một ống nhỏ trao cho Nghiêm Hữu Tam...

Nghiêm Hữu Tam hơi đổi sắc:

– Nhưng lão đệ đã có xem qua quả thật là thư ấy của tộ bảo chăng?

Hàn Thiếu Sơn nói:

– Vì nghĩ rằng đó là mật thư của quý bảo nên văn sinh đâu dám mở xem.

Nghiêm Hữu Tam đón lấy ống thư từ nơi tay của Hàn Thiếu Sơn liếc qua và khẽ lắc đầu:

– Đây không phải là tín vật của tộ bảo.

Hàn Thiếu Sơn cười:

– Bồ câu từ hậu viện bay lên tuy không phải là vật của quý bảo, nhưng chắc chắn phải có quan hệ đến quý bảo, vậy lão trượng cũng nên xem qua.

Nghiêm Hữu Tam chớp mắt gạt đầu:

– Lão đệ nói có lý...

Ông ta bóp bể chiếc ống lấy ra một mảnh giấy nhỏ và chỉ liếc qua là biến sắc...

Trong mảnh giấy tường thuật tất cả sự việc xảy ra hồi hôm, rõ ràng là tờ báo cáo gửi tổng đàn Giang Nam của Ngũ Phương Môn, nhưng bên dưới lại không ký tên ai cả mà chỉ để một ám hiệu có nét chữ dịu mềm, xem qua ai cũng có thể nhận ra thủ bút của người con gái.

Nghiêm Hữu Tam cầm mảnh giấy trầm ngâm...

Hàn Thiếu Sơn hỏi:

– Lão trượng, chẳng hay trong thứ đó nói những gì?

Nghiêm Hữu Tam trao mảnh giấy cho hắn:

– Lão đệ cứ xem.

Hàn Thiếu Sơn xem kỹ từ đầu đến cuối và mỉm cười:

– Đúng là lão trượng cho thư về quý bảo, cũng may mà không vào tay kẻ khác, bây giờ lão trượng cứ cho thêm một thư khác là xong.

Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:

– Lão đệ không phải là người trong giang hồ nên không rõ chuyện, lá thư này chính là báo cáo của bộ phận Ngũ Phương Môn chứ đâu phải là của tệt bảo

Hàn Thiếu Sơn trở mắt:

– Nhưng lão trượng làm sao lại tiết lộ chuyện đêm qua với địch? À, à... văn sinh biết rồi, có lẽ lão trượng muốn chọc tức chúng chứ gì?

Nghiêm Hữu Tam lắc đầu:

– Thư này không phải do lão phu viết, đây chính là gian tặc của chúng báo cáo về tổng đàn.

Suy nghĩ hồi lâu, Hàn Thiếu Sơn khẽ gật đầu:

– Đúng rồi, đúng rồi... Bọn giặc cho một tên cũng họ Hàn chuẩn bị giả trang lão trượng, nhưng kết quả âm mưu không thành tựu nên bọn gian tặc của chúng phải báo cáo cho cấp trên... Thật là rủi cho chúng lá thư này lại lọt vào tay văn sinh...

Nhưng rồi hấn lại nướng mắt kính nghi nói tiếp:

– Cứ như thế này thì trong tửu điểm có bọn của chúng ở trong lẫn lộn.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Nhị thúc, như vậy chuyện hồi hôm này của chúng ta đã bị bọn giặc rình nghe cả rồi...

Nghiêm Hữu Tam trầm ngâm không nói.

Hàn Thiếu Sơn mở mảnh giấy ra xem lại rồi lắc đầu:

– Cứ theo bút tích mà nói thì hình như thư này do... một cô gái viết, như vậy gian tặc là một cô gái hay sao?

Từ lâu ngồi làm thinh, bây giờ Tần Tố Trân mới nói:

– Tự nhiên, Hàn công tử nói đúng đấy.

Hàn Thiếu Sơn quay lại trở mắt:

– Tần cô nương biết tên gian tặc ấy à?

Tần Tố Trân mỉm cười:

– Tự nhiên.

Hàn Thiếu Sơn càng kinh ngạc:

– Như vậy Tần cô nương đã phát hiện được chuyện này trước rồi?

Nghiêm Hữu Tam cau mặt hỏi:

– Hiền điệt nữ có biết gian tặc là chẳng?

Tần Tố Trân cười hăng hắc:

– Cháu đây chứ còn ai nữa!

Nghiêm Hữu Tam tái mặt:

– Hiền điệt nữ...

Tần Tố Trân thản nhiên:

– Nghiêm đại hiệp, đại hiệp tưởng tôi là Tần Tố Trân thật đấy à?

Đôi mắt của Nghiêm Hữu Tam chớp sáng ngời, ông ta chậm rãi gật đầu:

– Đúng, lão phu cũng đã có ý nghĩ cô nương là người của Ngũ Phượng Môn giả trang.

Tần Tố Trân cười hăng hắc:

– Chỉ tiếc nghĩ ra thì đã quá muộn rồi.

Hàn Thiếu Sơn hoảng hốt:

– Cô nương lại là gian tế...

Nhưng rồi hắn lại lắc đầu như nói cho mình nghe:

– Không, không... giai nhân đâu phải là người làm giặc?

Nghiêm Hữu Tam đứng phất lên trầm giọng:

– Chậm nghĩa làm sao?

Nghiêm Tú Hiệp cũng đứng lên theo, tay hắn đặt lên đốc kiếm...

Tần Tố Trân giả cười nhạt, nàng nhìn khắp ba người:

– Các vị uống mấy chén rượu vừa rồi vốn là thứ đặc chế của bản môn, nó là thứ độc dược cực mạnh, chỉ cần một chút trong móng tay cũng đủ cho bao nhiêu người gục ngã. Nếu Nghiêm đại hiệp không tin thì khắc rồi sẽ biết.

Nghiêm Hữu Tam cười ha hả:

– Thử xem độc dược của cô nương lợi hại đến bậc nào...

Nhưng riêng Hàn Thiếu Sơn thì tái mặt, giọng hắn lộ đầy vẻ khùng khiếp:

– Tại hạ và cô nương vốn không thù oán... tại sao... tại sao cô nương lại cũng đầu độc luôn tại hạ?

Tần Tố Trân giả lừ mắt lạnh lùng:

– Tự người tìm đến để chết thì còn oán trách gì ai chứ?

Nghiêm Hữu Tam cười lớn:

– Tiện tỳ, ta như thế này mà lại có thể bị người hạ độc một cách dễ dàng như thế hay sao?

Vừa nói, ông ta vừa phun một vòi rượu vào ngay mặt Tần Tố Trân giả, làm cho cô ta giật bắn mình nhưng phản ứng của cô gái khá nhanh, chỉ vừa né qua là song chưởng đã đồng thời đẩy tới...